

Protokół nr LIX/14
uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia
z dnia 24 czerwca 2014 r.
Sala Wielka Ratusza

Sesja trwała w godzinach od 12.00 do 13.40

Sesja rozpoczęła się odegraniem hymnu narodowego.

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Szanowni Państwo, mam zaszczyt otworzyć uroczystą sesję Rady Miejskiej Wrocławia w Dniu Świętego Jana Chrzciciela, patrona naszego miasta. Przypadł mi w udziale obowiązek powitania gości, którzy swoją obecnością zechcieli zaszczyścić naszą uroczystość. Witam Wicewojewodę Województwa Dolnośląskiego panią Ewę Mańkowską. Witam Marszałka Województwa Dolnośląskiego, pana Cezarego Przybylskiego. Witam Przewodniczącą Sejmiku Województwa Dolnośląskiego panią Barbarę Zdrojewską. Witam przedstawicieli duchowieństwa i związków wyznaniowych Eksceleńcję, Biskupów — arcybiskupa Mariana Gołębiowskiego, biskupa Andrzeja Siemieniewskiego, biskupa Ryszarda Bogusza i biskupa Włodzimierza Juszczaka. Witam Posłów, Senatorów i Eurodeputowanych. Witam Honorowych Obywateli Wrocławia, laureatów Nagród Wrocławia i Nagród Prezydenta z lat minionych. Witam Konsula Generalnego Republiki Federalnej Niemiec we Wrocławiu oraz konsuli honorowych. Witam rektorów uczelni wrocławskich na czele z Przewodniczącym Kolegium Rektorów Wrocławia, Opola i Zielonej Góry panem profesorem Romanem Kołaczem. Witam przedstawicieli wrocławskiej kultury. Serdecznie witam laureatów tegorocznych Nagród Wrocławia, Nagród Prezydenta i naszego nowego Civitate Wratislaviensi Donatus — pana profesora Jana Miodka. [red. — brawa] Witam serdecznie Radnych Rady Miejskiej Wrocławia oraz przedstawicieli Urzędu Miejskiego Wrocławia. Teraz pozwolę sobie na pewne szczególne powitanie. Otóż witam serdecznie panią profesor Danutę Duś, dyrektora Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej im. Ludwika Hirszfelda. [brawa] Pragnę Państwa poinformować, że właśnie na wniosek pani dyrektor Rada Miejska Wrocławia w dniu 22 maja b.r. podjęła uchwałę, że od czerwca 2014 do maja 2015 r. będzie to rok pamięci Ludwika Hirszfelda, wielkiego uczonego, bardzo zasłużonego dla nauki tak we Wrocławiu, jak i na całym świecie. Okoliczność to 60-lecie Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu, ~~100~~ 100-lecie śmierci profesora i 130 rocznica jego urodzin, jako że profesor urodził się w 1884 r., zmarł w 1954 r., a mamy 2014, więc rocznice się okrągłe. Zależy nam na tym, aby postać ta wróciła do pamięci wrocławian i aby znalazła się wśród wiedzy młodych ludzi, uczniów wrocławskich szkół, bo profesor ostatnie swoje lata spędził we Wrocławiu. Witam bardzo serdecznie, szczególnie serdecznie wśród nas współgospodarza dzisiejszej uroczystości, pana prezydenta Rafała Dutkiewicza. [brawa]

Prezydent Wrocławia Rafał Dutkiewicz: Panie Przewodniczący, Wysoka Rado, Szanowni Państwo! Bardzo się cieszę z dzisiejszego spotkania. Bardzo dziękuję wszystkim za obecność. Uroczysta sesja Rady Miejskiej Wrocławia Anno Domini 2014 jest szczególna, jest wyjątkowa. Wpisuje się bowiem w szereg jubileuszy i wydarzeń o historycznym znaczeniu dla Polski i dla naszego miasta. Przed trzema tygodniami obchodziliśmy 25. rocznicą pierwszych, częściowo wolnych wyborów w powojennej historii naszego kraju — rocznicę odzyskania wolności przez Polskę. Miesiąc wcześniej świętowaliśmy jubileusz 10-lecia wstąpienia Polski do Unii Europejskiej. Rok 2014 to również 15. rocznica naszego członkostwa w Pakcie Północnoatlantyckim. Tego roku jako wrocławianie mieliśmy jeszcze jeden powód do dumy 27 kwietnia Honorowy Obywatel naszego miasta, papież Jan Paweł II został zaliczony w poczet świętych kościoła katolickiego. Szanowni Państwo, przed nami kolejne, wielkie wyzwania. Przygotowujemy

się do realizacji programu Europejskiej Stolicy Kultury 2016 oraz do X Igrzysk Sportów Nieolimpijskich — The World Games 2017. Cieszymy się, że organizując tak prestiżowe przedsięwzięcia, stajemy się ambasadorem naszego kraju na arenie międzynarodowej. Trudno byłoby jednak ubiegać się o tak zaszczytne tytuły bez ludzi inspirujących nas do twórczego patrzenia na świat, bez pasjonatów, bez wybitnych artystów, społeczników, ludzi nauki, kultury i biznesu. Takimi osobowościami są bez wątpienia zarówno tegoroczny Honorowy Obywatel Wrocławia, profesor Jan Miodek oraz laureaci Nagrody Wrocławia i Nagrody Prezydenta Wrocławia. Jesteśmy dumni z niego wszyscy, jak kiedyś z Mickiewicza, tak dziś z profesora Miodka. ~~Wszyscy, zwłaszcza my,~~ wrocławianie. Dziękujemy, Panie Profesorze, za codzienne ocalanie ojczystego języka, za uczenie sztuki rozmowy, która przywraca wiarę słowa. [brawa] Dziękuję wszystkim przyjaciółom Wrocławia, jego mądrym i wiernym ambasadorom za troskę i zaangażowanie w codzienne życie naszego miasta, za otwartość i umiejętność dialogu, za pozytywne wzorce myślenia perspektywicznego i propaństwowego. Państwa doświadczenie, wiedza i entuzjazm są bezcenne. Nadal na Was liczymy. Kłaniam się Państwu. Dziękuję bardzo. [brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Szanowni Państwo, pozwolę sobie przedstawić laudację dotyczącą Honorowego Obywatela Wrocławia, pana profesora Jana Miodka. Uczony, filolog, sławista, popularyzator wiedzy o języku polskim. Urodził się w Tarnowskich Górach, wrocławianinem jest z wyboru. W 1963 r. został studentem polonistyki w Uniwersytecie Wrocławskim. Zamieszkał w mieście młodym — jak sam mówił — „gdzie wszystko może się zdarzyć, gdzie nikt nikomu pochodzenia nie wypomina, bo wszyscy są skądś”. Po ukończeniu studiów został asystentem w Katedrze Języka Polskiego, prowadził stałą rubrykę *Rzecz o języku* w „Słowie polskim”. To kontynuuje do dzisiaj na łamach „Polska The Times”. Profesor jest autorem ponad 600 publikacji związanych z tematyką zmian we współczesnej polszczyźnie, w języku codziennym, w języku reklamy i mediów, a także z rolą i skalą zapożyczeń. W 2002 r. ukazał się „Słownik ojczyzny polszczyzny”, który scala dorobek laureata w popularyzowaniu poprawnego języka polskiego. Od 25 lat profesor jest dyrektorem Instytutu Filologii Polskiej Uniwersytetu Wrocławskiego oraz kierownikiem Zakładu Historii Języka Polskiego. Jest członkiem Komitetu Językoznawstwa Polskiej Akademii Nauk i Rady Języka Polskiego. Jest doktorem honorowym Uniwersytetu Wileńskiego oraz Opolskiego. Od 1987 r. przez 20 lat profesor prowadził powszechnie oglądany program telewizyjny *Ojczyzna polszczyzna*. Od 2009 r. nowocześniejszy w formie *Słownik polsko@polski*, ceniony także przez wielu Polaków zamieszkujących poza granicami kraju. Honorowy Obywatel Wrocławia jest laureatem bardzo wielu nagród. Wspomnę o najważniejszych. Wielokrotnie zwyciężał w plebiscycie „Słowa Polskiego” na najpopularniejszego wrocławianina, trzykrotnie otrzymywał od widzów Wiktora oraz Superwiktora w 1998 r. za całokształt twórczości telewizyjnej. W plebiscycie tygodnika „Polityka” na najwybitniejsze osobowości telewizyjne XX w. zdobył IV miejsce. W plebiscycie „Gazety Wyborczej” w kategorii najbardziej zasłużony wrocławianin 25-lecia zdobył II miejsce. Otrzymał nagrodę Miasta Wrocławia, Ministra Edukacji Narodowej, Rektora Uniwersytetu Wrocławskiego, Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławskich. W tym roku odebrał Nagrodę Prezydenta Rzeczypospolitej „Zasłużony dla Polszczyzny”. Szanowny Laureacie, nasi ojcowie, nasi dziadkowie przyjeżdżali do Wrocławia na chwilę, bo tak zdecydowała historia. Przywozili ze sobą własne tradycje, obyczaje, a także wyraźnie słyszalne różne brzmienia naszego wspólnego języka śpiewne ze wschodu, z Wielkopolski z wieloma wyrazami zaczerpniętymi z języka niemieckiego. Dialekty Małopolski, Mazowska obecne były na ulicach naszego miasta. Jest także Pana zasługą, że po blisko 70 latach we Wrocławiu posługujemy się naszym „dialektem”, który jest oparty o najlepsze wzory literackiego języka polskiego. [brawa] Honorowym Obywatel Wrocławia jest Pan od dawna, ponieważ wrocławianie za honor uważają fakt, że pracuje Pan w naszym mieście, że cały kraj odwołuje się do Pana opinii w kwestiach poprawności naszego wielkiego dobra, jakim jest język. My tylko dopełniamy formalności, wyrażając wdzięczność, że zechciał Pan przyjąć od nas tytuł Civitate

Wratislaviensi Donatus. [brawa] Szanowni Państwo, przed nami dyplom napisany w języku łacińskim i treść tego adresu pozwolę sobie odczytać.

[red. — Odczytano formułę w języku łacińskim.]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Szanowni Państwo, przystąpimy teraz do wręczania Nagród Miasta Wrocławia.

Pierwszym z laureatów będzie ksiądz Adam Drwiega, infułat, prepozyt kapituły kolegiackiej św. Krzyża, proboszcz parafii archikatedralnej we Wrocławiu. Do Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu wstąpił w 1957 r. Po święceniach kapłańskich, które przyjął 23 czerwca 1963 r. pracował jako wikariusz w Chojnowie i we Wrocławiu. W 1983 r. organizował historyczną pielgrzymkę papieża Jana Pawła II do Wrocławia. W 1985 r. przejął obowiązki proboszcza parafii katedralnej. W okresie sprawowania tej funkcji przeprowadził remont generalny dwóch niezwykle cennych zabytkowych kościołów filialnych – kolegiaty św. Krzyża i kościoła św. Idziego oraz podjął dzieło dokończenia odbudowy wrocławskiej katedry. Po zaakceptowaniu w 1895 r. przez księdza kardynała Henryka Gulbinowicza projektu nowych hełmów katedry autorstwa prof. Edmunda Małachowicza i uzyskaniu niezbędnych pozwoleń, ksiądz proboszcz Adam Drwiega zlecił ich wykonanie. 14 sierpnia 1991 r. dwadzieścia nowych hełmów powróciły na wieżę katedry po ponad 45 latach. W wieży północno-zachodniej wybudowano dodatkowo windę umożliwiającą wjazd na taras widokowy. Od 1985 r. staraniem księdza proboszcza trwają także zakrojone na wiele lat prace przy remoncie dachu i elewacji katedry. Symbolicznym ich uwieńczeniem stało się zamontowanie na zachodniej ścianie szczytowej zegara, który powrócił tam po półwiekowej nieobecności. Dzięki działaniom księdza Adama Drwiegę można podziwiać wspaniałe rzeźby, ołtarze i obrazy, które są sukcesywnie odnawiane. Wśród swoich parafian ma opinię znakomitego organizatora, a równocześnie osoby dbającej o potrzeby ubogich. W 2013 r. laureat obchodził pięćdziesiątą rocznicę święceń kapłańskich, a obchody tego jubileuszu połączono z rocznicą poświęcenia katedry. Zwracając się do jubilata, nowy metropolita wrocławski arcybiskup Józef Kupny powiedział: „Kiedy po nominacji na metropolitę wrocławskiego, po raz pierwszy przyjechałem do tej świątyni, już wtedy miałem wrażenie, że proboszcz tej katedry jest człowiekiem otwartym i wielkiego serca”. Wnioski o wyróżnienie laureata Nagrodą Wrocławia wpłynęły do Rady Miejskiej Wrocławia od Młodzieżowej Wszechnicy Dziennikarskiej działającej przy XIII Liceum Ogólnokształcącym we Wrocławiu, czyli od młodzieży oraz z inicjatywy radnego Krzysztofa Bramorskiego przy wsparciu licznej grupy rajców miejskich. Wręczając nagrodę, pragniemy wyrazić wdzięczność za długoletnią pracę na rzecz renowacji i restauracji najwspanialszych zabytków naszego miasta, życząc jednocześnie dalszych sukcesów i satysfakcji w pracy na rzecz Wrocławia. [brawa]

Szanowni Państwo, kolejnym laureatem Nagrody Wrocławia jest pan profesor Roman Kołacz. Lekarz weterynarii, zootechnik, profesor nauk rolniczych, wykładowca akademicki, rektor Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu. Wrocławianin od prawie pół wieku, z Uniwersytetem Przyrodniczym (dawniej Akademią Rolniczą) związany jest od początku studiów, które ukończył w 1973 r. Cztery lata później uzyskał stopień doktora, habilitował się w roku 1985 r. Tytuł profesora nauk rolniczych otrzymał w 1995 r. Przez dwie kadencje od 2002 do 2008 r. był prorektorem, a od 2008 r. drugą kadencję pełni funkcję rektora Uniwersytetu Przyrodniczego we Wrocławiu. Od 2012 r. jest przewodniczącym Kolegium Rektorów Uczelni Wrocławia, Opola i Zielonej Góry. W minionym roku z jego inicjatywy odbyła się środowiskowa inauguracja roku akademickiego, którą współorganizowało 10 wrocławskich uczelni publicznych. Od lat w kraju i za granicą prowadzi działania na rzecz ochrony zwierząt przed zadawaniem im zbędnego cierpienia. To właśnie profesor Roman Kołacz wprowadził do nomenklatury zootechniczno-weterynaryjnej w Polsce pojęcie dobrostanu zwierząt. W latach 1998–2002 zasiadał jako przedstawiciel Polski w Stałym Komitecie ds. Ochrony Zwierząt

podczas Transportu Międzynarodowego przy Radzie Europy w Strasburgu. W tym czasie kierował zespołem, którego zadaniem było dostosowanie prawa polskiego do unijnych przepisów z zakresu dobrostanu zwierząt gospodarskich, doświadczalnych i podczas transportu. Był przewodniczącym II Lokalnej Komisji Etycznej ds. Doświadczeń na Zwierzętach, a także członkiem Krajowej Komisji Etycznej. Jest też członkiem International Society for Animal Hygiene Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych i Zespołu Komitetu Nauk Zootechnicznych przy Polskiej Akademii Nauk. Profesor Kołacz przywiązuje wielką wagę do konsolidacji naukowego środowiska Wrocławia. Był inicjatorem dokumentu znanego pod nazwą Deklaracja Pawłowska podpisanego w 2010 r. przez rektorów siedmiu wrocławskich uczelni, a następnie porozumienia o utworzeniu Wrocławskiej Unii Akademickiej. Nagroda Wrocławia jest wyrazem wdzięczności dla laureata za pracę na rzecz środowiska naukowego Wrocławia, za efektywną współpracę z miastem służącą konsolidacji tego środowiska. W sposób szczególny chcemy wyrazić wdzięczność za wieloletnią pracę na rzecz dobrostanu zwierząt, tak w skali kraju, jak i w Unii Europejskiej. Problem ten ma szczególne znaczenie etyczne w czasie, gdy toczy się ważna i głęboka dyskusja na temat relacji człowieka i zwierzęcia. Dziękujemy, Panie Profesorze. [brawa]

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Maria Zawartko: Jest mi niezmiernie miło, Szanowni Państwo, że mogę przeczytać laudację dwóch wybitnych postaci naszego miasta w dwóch różnych sferach naszego życia.

Jako pierwszego laureata przedstawię Wandę Izdebską-siostrę Anatolię. [brawa] Siostra Anatolia zajmuje się, mogłabym teraz powiedzieć, dobrostanem ludzkim. Mianowicie pochodzi ze zgromadzenia Sióstr Maryi Niepokalanej, jest dyrektorem Domu Pomocy Społecznej dla dzieci i młodzieży oraz osób dorosłych niepełnosprawnych intelektualnie przy ul. Objazdowej we Wrocławiu. Założony pod koniec XIX w. i nieprzerwanie prowadzony przez zgromadzenie Sióstr Marianek dom pomocy nawiązuje do ideałów wrocławskiego prekursora systemu opieki społecznej i założyciela zgromadzenia księdza Jana Sznajdera. Od początku istnienia do 1945 r. w domu znajdowały opiekę i schronienie osierocone dziewczęta. Polskie Marianki, przejmując dom po wojnie, utworzyły w nim pierwszy w Polsce zakład opiekujący się dziećmi niepełnosprawnymi intelektualnie. W takiej formule dom funkcjonował do 2010 r. Od roku 2011 Dom Pomocy Społecznej na wrocławskich Żernikach przyjmuje też dorosłe osoby niepełnosprawne intelektualnie. Siostry opiekują się kobietami o różnym stopniu upośledzenia, często niezdolnymi do samodzielnej egzystencji, porzuconymi przez najbliższych lub takimi, które wymagają całodobowej pielęgnacji. Staraniem siostry Anatolii ponad stuletni obiekt został poddany całkowitej modernizacji. Powstało w nim 37 miejsc mieszkalnych w wygodnych pokojach wyposażonych zgodnie z najnowszymi standardami, a także nowoczesne zaplecze rehabilitacyjno-opiekuńcze. Kierowany przez siostrę Anatolię dom zapewnia swoim mieszkańcom szerokie spektrum aktywności. Podopieczni uczestniczą m.in. w zajęciach na wspólnych wyjazdach, imprezach kulturalnych czy zajęciach rewalidacyjno-wychowawczych. A w ramach terapii zajęciowej uczą się wykonywania prostych prac domowych, uzyskując pewien stopień samodzielności. To szczególnie ważne dla osób młodych poniżej 40 roku życia, które stanowią obecnie 60% wszystkich mieszkańców domu. Według zgodnej opinii współpracowników i przyjaciół ośrodka siostra Anatolia łączy w sobie wielkie serce i troskliwość względem potrzebujących z niezwykle pracowitością, sprawnością organizacyjną i umiejętnością gromadzenia wokół idei pomocy potrzebującym szerokiego grona przyjaciół wspierających dom materialnie. W imieniu uczestników, pensjonariuszy Domu Pomocy Społecznej, ich rodzin i wszystkich mieszkańców Wrocławia, siostrze Anatolio, bardzo dziękujemy. [brawa] Siostra tak cichutko dodała, odbierając dyplom, że gdyby nie było pana prezydenta, nie byłoby tego domu.

Szanowni Państwo, kolejnym laureatem Nagrody Wrocławia jest znany wszystkim we Wrocławiu jazzman, aktor, działacz kultury, założyciel wrocławskiego oddziału

Polskiego Stowarzyszenia Jazzowego, pan Wojciech Kazimierz Siwek. [brawa] Wrocławianin od 1946 r., absolwent Politechniki Wrocławskiej (Wydziału Budownictwa Lądowego). Jeszcze w czasie studiów podjął czynną działalność we wrocławskiej kulturze studenckiej. W 1963 r. wygrał konkurs wiedzy o muzyce jazzowej i od tego momentu zaczął czynnie działać we wrocławskim środowisku jazzowym, poczynając od pierwszego festiwalu „Jazz nad Odrą”. W 1966 r. został kierownikiem festiwalu i sekretarzem Wrocławskiego Klubu Jazzowego, zostając później jego prezesem. W latach 1966-1978, w 1984 r., 1989 r., od 1991—1995 i od 1997—2001 pełnił funkcję kierownika organizacyjnego i programowego festiwalu „Jazz nad Odrą”. Obecnie jest członkiem rady artystycznej festiwalu i dyrektorem zarządu międzynarodowej fundacji „Jazz nad Odrą”. Jak wszyscy wiemy, festiwal „Jazz nad Odrą” to jeden z najszlachetniejszych i najważniejszych festiwali jazzowych w kraju. Zorganizowany został po raz pierwszy w 1964 r. i od samego początku cieszył się dużym zainteresowaniem wrocławskiej publiczności. W koncertach uczestniczyli zawsze najlepsi polscy jazzmani, a z biegiem lat coraz bardziej znaczące gwiazdy światowej sceny jazzowej, które koncertowały w wielu prestiżowych salach Wrocławia— w filharmonii, w studiu Polskiego Radia Wrocław, w Teatrze Polskim, w Operze Wrocławskiej czy w Hali Stulecia. To w ramach festiwalowych konkursów wyłoniły się tak znaczące indywidualności polskiej sceny jazzowej, jak Włodzimierz Nahorny, Krzesimir Dębski, Jarosław Śmietana, Piotr Baron, Henryk Miśkiewicz, Andrzej Zaucha czy Ewa Bem. Pan Wojciech Siwek oprócz koncertów festiwalowych, zorganizował również we Wrocławiu ponad sto innych imprez muzycznych. Był też aktorem w Teatrze Kalambur w latach 1968-1980, dyrektorem programowym Klubu Studenckiego „Pałacyk” w latach 1970—1971, menadżerem zespołu Sami Swoi Hanny Banaszak w latach 1975—1980 oraz ~~zespołu~~ *g connection* Krzesimira Dębskiego. Będąc prezesem wrocławskiego oddziału PSJ, był pomysłodawcą i współzałożycielem legendarnego wrocławskiego klubu jazzowego Rura, inicjatorem Wrocławskich Zaduszek Jazzowych i środowiskowych Wigilii Jazzowych oraz Święta Ulicy Świdnickiej. Wojciech Siwek jest też autorem wielu artykułów, audycji radiowych i programów telewizyjnych o tematyce jazzowej, w tym autorskiego programu telewizyjnego w TVP Wrocław poświęconego muzyce wyemitowanego w ponad 50 odcinkach. Jest też autorem obszernej dwutomowej monografii *Jazz nad Odrą* wydanej w tym roku, z okazji 50. edycji festiwalu. Bez wątpienia pan Wojciech Siwek jest niekwestionowanym autorytetem wrocławskiego i polskiego środowiska jazzowego. Jest też jednym z nielicznych już świadków wszystkich dotychczasowych edycji „Jazzu nad Odrą”, stając się w ten sposób legendą tego festiwalu i całego wrocławskiego środowiska muzycznego. Dziękujemy, Panie Wojciechu, za dotychczasowe działania i prosimy o dalsze, kolejne wspaniałe edycje „Jazzu nad Odrą” i wiele innych imprez jazzowych we Wrocławiu. [brawa]

Wiceprzewodnicząca Rady Miejskiej Wrocławia Elżbieta Góralczyk: Oto dwie kolejne postacie Nagrody Wrocławia.

Krzysztof Szwagrzyk urodzony w Strzegomiu, historyk, nauczyciel akademicki, badacz i propagator najnowszej historii Polski, który przywraca pamięć o pokoleniu żołnierzy wyklętych. Krzysztof Szwagrzyk jest absolwentem Uniwersytetu Wrocławskiego. W roku 1996 uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych w zakresie historii najnowszej na Wydziale Nauk Humanistycznych i Pedagogicznych. A następnie w roku 2007 habilitował się na Uniwersytecie Zielonogórskim. Jest profesorem Dolnośląskiej Szkoły Wyższej Edukacji i pracownikiem Instytutu Pamięi Narodowej. Od lat 90. zajmuje się badaniem kadr, struktur funkcjonowania i skutków działalności komunistycznego aparatu przemocy. Jest autorem i współautorem 20 książek i około 160 artykułów dotyczących okresu stalinowskiego w Polsce. Jako pracownik Oddziałowej Komisji Ścigania Zbrodni Przeciwko Narodowi Polskiemu we Wrocławiu w 1998 r. zorganizował wystawę „Winni? Niewinni? Sędziowie i prokuratorzy wojskowi na Dolnym Śląsku 1945-1955”, która wzbudziła ogromne zainteresowanie, ale i kontrowersje. Ze względu na protesty, oczy prawników przestępstwa były czarnymi paskami, a zamiast ich życiorysów widniała

kartka z komunikatem „Ustawa o ochronie danych osobowych z dnia 29 sierpnia 1997 r.”. Autor wystawy podał się do dymisji, jednak na prośbę profesora Michała Kuleszy powrócił do pracy. W roku 2000 po powstaniu Instytutu Pamięci Narodowej Krzysztof Szwagrzyk został dyrektorem Biura Edukacji Publicznej oddziału wrocławskiego. W roku 2003 rozpoczął poszukiwania tajnych miejsc pochówku ofiar stalinowskiego terroru na Cmentarzu Osobowickim we Wrocławiu. 3 lata później doprowadził do ekshumacji szczątków porucznika Mieczysława Bujaka, żołnierza AK skazanego na śmierć i zastrzelonego z wyroku Wojskowego Sądu Rejonowego we Wrocławiu. Obecnie Krzysztof Szwagrzyk jest pełnomocnikiem prezesa IPN do spraw poszukiwań miejsc pochówku ofiar terroru komunistycznego i członkiem zespołu Polskiej Bazy Genetycznej Ofiar Totalitaryzmów. Swojej działalności nie ogranicza tylko do Wrocławia. Kieruje pracami ekshumacyjnymi m.in. w kwaterze na Łączce na warszawskim Powązkach, które rozpoczęto w 2012 r. oraz w Dworzysku, w powiecie nyskim i w Białymstoku. Dzięki powołaniu zespołów archeologów, antropologów i historyków, wykorzystując badania genetyczne, przywraca nieznanym żołnierzom i opozycjonistom nazwiska, doprowadza do uroczystych ich pogrzebów. W swojej działalności naukowej, badawczej i popularyzatorskiej nie zapomina o środowiskach kombatanckich. Spotyka się z nimi, wygłasza prelekcje, opracowuje wspomnienia i relacje. Chętnie uczestniczy w wykładach dla nauczycieli i w spotkaniach z młodzieżą. Dzieli się swoją wiedzą i najnowszymi odkryciami, przywracając pamięć o Polakach pomordowanych w więzieniach stalinowskich. Uczy szacunku do odchodzącego pokolenia. Za swoją działalność badawczą i edukacyjną w 2007 r. został nagrodzony Złotym Krzyżem Zasługi, a w 2014 r. uhonorowany nagrodą im. Lecha Kaczyńskiego. [brawa]

Kolejny laureat to Centrum Studiów Niemieckich i Europejskich im. Willy Brandta Uniwersytetu Wrocławskiego, który jest międzywydziałową placówką Uniwersytetu Wrocławskiego powstałą w 2002 r. jako wspólny projekt uniwersytetu i Niemieckiej Centrali Wymiany Akademickiej. Centrum jest jedną z nielicznych jednostek naukowo-dydaktycznych, która z powodzeniem łączy zadania badawcze z programem działań popularyzujących wiedzę w Niemczech, relacjach polsko-niemieckich i problemach europejskich. Jest też miejscem realizacji rozmaitych inicjatyw, przybliżających polskim i niemieckim uczniom, studentom i doktorantom wiedzę o naszych krajach. Pracownicy naukowcy centrum zatrudnieni są w 4 katedrach— historii najnowszej, germanistyki, politologii oraz nauk społecznych. Program badawczy realizowany jest w 5 blokach tematycznych, jak wizje Europy w XIX i XX w., nacjonalizm, religie i integracja europejska, literatura i pamięć w stosunkach polsko-niemieckich, historia Niemiec i kontrowersje polsko-niemieckie oraz Polska i Niemcy w zjednoczonej Europie. W 2010 r. we współpracy z Wydziałem Nauk Społecznych Uniwersytetu Wrocławskiego, Centrum utworzyło pierwszy na wrocławskiej uczelni tzw. makrokieurunek - Dyplomacja europejska oraz uruchomiło nowe seminarium doktorskie: Polska i Niemcy w nowoczesnej Europie. Na uwagę zasługują też projekty z zakresu edukacji historycznej proponowane wrocławskim szkołom. Jedną z aktywności Centrum w dziedzinie aktywności historycznej są konkursy popularyzujące wiedzę o naszym zachodnim sąsiedzie oraz znaczących wydarzeniach historycznych, jak również wystawy cieszące się dużym zainteresowaniem nauczycieli, uczniów i studentów. Kolejny prowadzony przez Centrum projekt badawczy poświęcony jest polsko-niemieckim relacjom kinowym. W ramach projektów zorganizowano szereg międzynarodowych konferencji oraz spotkań filmowych, dzięki którym Wrocław gościł znanych niemieckich reżyserów i aktorów. Od początku swego istnienia Centrum im. Willy'ego Brandta współpracuje z władzami Wrocławia, co w roku 2009 zaowocowało realizacją wspólnego przedsięwzięcia, jakim była uroczystość nadania pierwszej wrocławskiej profesury im. Fritza Sterna Richardovi von Weizsäckerowi prezydentowi RFN w latach 1991-1994. W ciągu 12 lat swojej działalności Centrum stworzyło nową jakość w polsko-niemieckim dialogu naukowym, stało się również miejscem spotkań osób zainteresowanych problematyką historyczną i społeczną. Motywowane było to chęcią promocji nie tylko samej placówki, ale także idei pokoju i współpracy, porozumienia i integracji, które w szczególnie sposób zaznaczyły

myśl i dzieło patrona placówki, laureata Pokojowej Nagrody Nobla Kanclerza Willy'ego Brandta. Interdyscyplinarność prowadzonych badań i otwartość na poszukiwanie nieszablonowych rozwiązań to niewątpliwe atuty Centrum, które wzbogaciły akademicki potencjał Wrocławia na polu nauki i kultury. Dziękuję. [brawa]

Przedstawiciel Biura Prezydenta Wrocławia Sylwester Zabienny: Z wielką przyjemnością i zaszczytem przedstawię laureatów Nagrody Prezydenta Wrocławia.

Pierwszym z nich jest Stowarzyszenia na Rzecz Edukacji i Rodziny NURT we Wrocławiu, które zostało wyróżnione za organizację Wrocławskiego Orszaku Trzech Króli i szerzenie wartości rodzinno-wspólnotowych. Stowarzyszenie NURT powstało w 2009 r. z inicjatywy kilkunastu wrocławskich rodzin. Misją organizacji jest wspieranie rodziców w wychowywaniu i edukacji dzieci zgodnie z ich wartościami i przekonaniami, w oparciu o spersonalizowane podejście do człowieka. Obecnie stowarzyszenie NURT prowadzi szkołę dla chłopców „Iskry”, przedszkole „Zdrój” oraz od września 2013 r. szkołę dla dziewcząt „Zdrój”. W opinii Andrzeja Dunajskiego, prezesa organizacji dobra szkoła to taka, która wzmacnia rodziców w procesie wychowania, pomaga im zdobywać coraz większe kompetencje wychowawcze oraz wzmacnia ich autorytet. Młody człowiek natomiast, aby mógł w pełni rozwinąć swój potencjał, potrzebuje mądrego opiekuna, który wskaże mu ścieżki rozwoju i zainspiruje do działania. Taką rolę współpracując z rodzicami i nauczycielami, pełnią w szkołach NURTU tutorzy. Placówki te stawiają na kształcenie zdolności samodzielnego, krytycznego myślenia. Wspomagają samorozwój uczniów w zakresie intelektu, sprawności fizycznej, woli, emocji i duchowości. Stowarzyszenie corocznie organizuje ogólnopolską Konferencję Rodziną „Kocham, więc wychowuję”, adresowaną do rodziców chcących zdobywać profesjonalną wiedzę o rodzinie i wychowaniu. 23 marca b.r. odbyła się 5. edycja tego wydarzenia, a łącznie w konferencjach uczestniczyło do tej pory ponad tysiąc osób. Praktyczny wymiar sympozjum gwarantują prelegenci zajmujący się od wielu lat sprawami wychowania i rodziny. Są wśród nich psychologowie, dziennikarze, pisarze, nauczyciele i pedagodzy. Od 2011 r. stowarzyszenie jest również organizatorem Wrocławskiego Orszaku Trzech Króli. 6 stycznia 2014 r. orszak przeszedł ulicami Wrocławia po raz czwarty, gromadząc rekordową liczbę ponad 32 tysięcy uczestników. Jego celem jest pielęgnowanie oraz szerzenie wartości rodzinnych i wspólnotowych, integracja wrocławian, zacieśnienie więzi z miastem i regionem oraz godne uczczenie święta Trzech Króli, które po ponad 50 latach stało się w Polsce dniem wolnym od pracy. Uroczysty przemarsz ulicami naszego miasta z każdym rokiem staje się barwniejszy, ciekawszy i weselszy. Co najistotniejsze — ~~warskie~~ wrocławskie jasełka uliczne w dużej mierze są dziełem wolontariuszy, a zwłaszcza rodziców z dziećmi i młodzieżą ze szkół zaangażowanych w przygotowanie tego niezwykłego spektaklu. Orszak jest przedsięwzięciem aktywnie włączającym mieszkańców w działalność kulturalną oraz inspirującym społeczność wrocławską do spotkań i wspólnego radosnego kolędowania. Stowarzyszenie NURT swoimi działaniami wnosi duży wkład w promocję i umacnianie wizerunku Wrocławia jako miasta spotkań, jako miasta otwartego na dobre inicjatywy społeczne. Szanowni Państwo, Nagrodę Prezydenta Wrocławia odbierze prezes stowarzyszenia, pan Andrzej Dunajski. [brawa] Dodam jeszcze, że autorem wręczanych statuetek jest doktor Michał Staszczak, absolwent rzeźby Wrocławskiej Akademii Sztuk Pięknych. [brawa]

Głównym obszarem aktywności drugiego laureata jest gospodarka. Miło mi poinformować, że za budowanie silnej pozycji Wrocławia w sferze biznesu i rozwijanie lokalnego rynku pracy Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje pan Martin Ring. [angielskie tłumaczenie] [brawa] Martin Ring urodził się 4 czerwca 1962 r. w Dublinie. Jest dyplomowanym księgowym, członkiem Instytutu Biegłych Księgowych w Irlandii. W branży finansowej funkcjonuje od ponad 30 lat. Jest jednym z liderów wrocławskiego sektora zaawansowanych usług. Na rynku finansowym w naszym mieście działa od 2000 r. Od kwietnia 2011 r. pełni funkcję dyrektora zarządzającego wrocławskiego centrum usług, Global Delivery Centre — jednej z najważniejszych instytucji finansowych

na świecie The Bank of New York Mellon Corporation. BNY Mellon to globalna firma inwestycyjna, która pomaga swoim klientom w zarządzaniu ich aktywami finansowymi oraz w obsłudze tych aktywów podczas całego cyklu życia inwestycji. Korporacja działa w 36 krajach i na ponad stu rynkach, zatrudniając ponad 50 tysięcy osób. W marcu 2012 r. spółka BNY Mellon wybrała Wrocław na siedzibę jednego z sześciu swoich globalnych centrów usług. Pozostałe centra są zlokalizowane w Pittsburghu, Nowym Yorku, Manchesterze oraz Pune i Chennai. Martin Ring tworzy we wrocławskim centrum dogodne warunki do rozwoju kariery w branży finansowej dla absolwentów wrocławskich uczelni. Niezmiennie promuje Wrocław wśród przedsiębiorców w Polsce i poza granicami kraju, co ma niewątpliwie przełożenie na zwiększanie potencjału inwestycyjnego miasta. Dzięki jego zabiegom swoją działalność we Wrocławiu rozpoczęła firma informatyczna Eagle, powiązana z BNY Mellon. Oprócz tego Martin Ring jest aktywnym członkiem Związku Liderów Sektora Usług Biznesowych w Polsce, który pełni istotną rolę w kreowaniu marki Wrocławia jako miejsca do lokowania inwestycji zagranicznych. W ciągu ostatnich 2 lat centrum zwiększyło zatrudnienie z 90 do ponad 400 pracowników. „To dzięki naszemu wyjątkowemu wrocławskiemu zespołowi możemy świadczyć wysokiej jakości usługi, z których jesteśmy znani na całym świecie podkreśla Martin Ring. — Czuję się zaszczycony, mogąc pracować z tymi ludźmi i z optymizmem patrzę w przyszłość”. Należy też zwrócić uwagę na mecenat oraz działalność charytatywną, w którą angażuje się kierowana przez Martina Ringa spółka. BNY Mellon wspiera organizację Wrocław Global Forum, ściśle współpracuje ze środowiskiem akademickim naszego miasta i regionu, włącza się w akcje dobroczynne m.in. na rzecz Schroniska św. Brata Alberta oraz obejmuje mecenatem wydarzenia kulturalne, w tym American Film Festiwal. Martin Ring jest miłośnikiem rugby. Uprawiał czynnie tę dyscyplinę ponad 25 lat. W 2009 r. w wieku 47 lat zawiesił buty na kołku. Martin Ring pasjonuje się również historią Polski. Jedną z postaci, które najbardziej podziwia jest generał Tadeusz Kościuszko. Panie Prezydencie, proszę o wręczenie nagrody. [tłumaczenie angielskie] [brawa]

Domeną trzeciego Laureata jest malarstwo i działalność dydaktyczna. Za pasję pedagogiczną i kształtowanie artystycznego oblicza Wrocławia i Dolnego Śląska Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje pan profesor Józef Hałas. [brawa] Józef Hałas urodził się 7 stycznia 1927 r. w Nowym Sączu. W 1949 r. przybył do Wrocławia, gdzie rozpoczął studia w Państwowej Wyższej Szkole Sztuk Plastycznych (PWSSP — obecnie Akademia Sztuk Pięknych im. Eugeniusza Gepperta), początkowo rozwijając swoje zainteresowania związane z impresjonizmem i rzeźbą Rodina. Dyplom z malarstwa w pracowni profesora Gepperta uzyskał w 1954 r., a więc 60 lat temu. W tym samym czasie wstąpił do Związku Polskich Artystów Plastyków, w którym pełnił m.in. funkcję członka zarządu głównego sekcji malarstwa. Brał udział w przełomowej ogólnopolskiej wystawie młodej plastyki w Warszawie Arsenale'55. Był współtwórcą Grupy X w 1956 r. i członkiem grupy Szkoła wrocławska od 1967 r. znanej jako Grupa wrocławska. W latach 1958–1967 był związany pracą dydaktyczną z Państwową Wyższą Szkołą Sztuk Plastycznych, gdzie utworzył Katedrę Kształcenia Ogólnoplastycznego na Wydziale Architektury Wnętrz i Projektowania Plastycznego. W latach 1962–1967 pracował również jako pedagog we wrocławskim Liceum Sztuk Plastycznych. W latach 1969–1984 pełnił funkcję prorektora macierzystej uczelni, a 1985 r. objął katedrę malarstwa na Wydziale Malarstwa i Rzeźby z przerwą w latach 1990–1996. W 1988 r. uzyskał stopień profesora nadzwyczajnego oraz stał się członkiem Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego, do której należał przez 8 lat. W 1990 r. uzyskał tytuł profesora zwyczajnego. Jest laureatem licznych nagród Ministerstwa Kultury i Sztuki za działalność dydaktyczną. Szanowni Państwo, nazwisko profesora Hałasa trafiło na stałe do panteonu klasyków polskiego malarstwa XX w. Dzięki niemu sztuka zajmuje w życiu wrocławian poczesne i honorowe miejsce. Nieoceniony jest również dorobek Józefa Hałasa w kształtowaniu artystycznego i naukowego oblicza naszego miasta i regionu. Wyznaczając najwyższe standardy pracy, stał się wzorem dla kolejnych pokoleń pedagogów i studentów. W 2012 r. miał dwie ważne wystawy jubileuszowe z okazji 85. urodzin we wrocławskim

Muzeum Narodowym i dużą retrospektywę w BWA Sokół w Nowym Sączu. Pana Profesorze, zapraszam po odbiór nagrody. Panie Prezydencie, bardzo proszę. [brawa]

Drodzy Państwo, za działalność edukacyjną i kulturalną związaną z pielęgnowaniem pamięci o polskich drogach do wolności Nagrodę Prezydenta Wrocławia otrzymuje Światowy Związek Żołnierzy Armii Krajowej Okręg Dolnośląski. [brawa] Organizacja istnieje od 20 czerwca 1989 r. Swój rodowód związek wywodzi bezpośrednio ze Stowarzyszenia Żołnierzy Armii Krajowej, którego założycielem i pierwszym prezesem był zmarły w 2008 r. Ludwik Baborowski. Związek zrzesza byłych żołnierzy Armii Krajowej, a także członków i działaczy struktur cywilnych Polskiego Państwa Podziemnego. Wśród celów organizacji jest badanie, utrwalanie i upowszechnianie historii, tradycji i dziedzictwa ideowego, etosu Armii Krajowej i Polskiego Państwa Podziemnego oraz pomoc w wychowaniu obywatelskim i patriotycznym młodych pokoleń. Zadaniem, jakie postawili sobie członkowie stowarzyszenia w czerwcu 1989 r., było — oprócz przybliżenia wrocławianom powojennej historii miasta — także uczczenie wkładu żołnierzy Armii Krajowej, w tym środowisk lwowskich i wileńskich, w odbudowę ziem zachodnich, jak również szerzenie wiedzy o podziemiu antykomunistycznym oraz represjach wobec byłych żołnierzy Armii Krajowej po zakończeniu działań wojennych. Obecnie związek, współpracując z wieloma instytucjami publicznymi, organizuje konferencje popularnonaukowe i uroczystości patriotyczne, aktywnie współpracuje przede wszystkim z wrocławskimi szkołami, uczestnicząc w spotkaniach z młodymi ludźmi w ramach lekcji tradycji i patriotyzmu. Podczas dziesiątek rozmów z uczniami, członkowie organizacji w pasjonujący sposób opowiadają swoje dzieje, zawsze umieszczając je na szerszym tle historii naszego narodu. Zachęcają również do pielęgnowania pamięci o polskich drogach do wolności, o dorobku i ideałach polskiego oręża oraz stowarzyszeń kombatanckich. Należy również wspomnieć, że w Gimnazjum nr 18 imienia Armii Krajowej przy ul. Kłodnickiej we Wrocławiu funkcjonuje Izba Pamięci Narodowej i Armii Krajowej, która powstała dzięki ścisłej współpracy nawiązanej przed kilku lat między szkołą a działaczami związku. Uroczystego otwarcia Izby, które miało miejsce 9 maja 2005 r. dokonał świętej pamięci Ryszard Kaczorowski, ostatni Prezydent RP na uchodźstwie. Z tej okazji uczestnicy uroczystości odsłoniли okolicznościową tablicę oraz zasadzili pamiątkowe drzewo. Pana Prezydenta proszę o wręczenie nagrody, którą odbierze prezes Związku pan Ryszard Filipowicz. [brawa]

Przewodnicząca Sejmiku Województwa Dolnośląskiego Barbara Zdrojewska:

Szanowny Panie Przewodniczący, Szanowny Panie Prezydencie, Szanowni Państwo! Zacznę w imieniu Sejmiku Województwa Dolnośląskiego od złożenia gratulacji Panu Profesorowi, Honorowemu Obywatelowi Miasta oraz wszystkim pozostałym nagrodzonym. Z przyjemnością i serdecznie Państwu się kłaniam, a mam zaszczyt właściwie wszystkich Państwa znać dobrze i wielokrotnie współpracować. Szanowni Państwo, ale jestem tutaj jeszcze z innego powodu dzisiaj. Chciałabym poinformować, że w czerwcu 2012 r. Sejmik Województwa Dolnośląskiego podjął uchwałę o nadaniu i noszeniu odznaki Honorowej i Zasłużony dla Województwa Dolnośląskiego. Odznaki te są wyrazem szczególnego wyróżnienia za zasługi dla rozwoju oraz promowania województwa dolnośląskiego w kraju i na świecie. Bardzo się cieszę, że dzisiaj jestem tutaj, reprezentuję sejmik. W obecności Marszałka Województwa Dolnośląskiego mogę Państwa poinformować, że sejmik województwa przyznał złotą odznakę honorową Zasłużony dla Województwa Dolnośląskiego panu profesorowi Stanisławowi Miękiszowi. [brawa] Pan profesor Stanisław Miękisz to dzisiaj już emerytowany biofizyk Akademii Medycznej i pracownik naukowy Uniwersytetu Wrocławskiego. Tytuł profesora nadzwyczajnego otrzymał w roku 1978, a profesora zwyczajnego w roku 1991. Jest autorem i współautorem wielu publikacji naukowych oraz członkiem stowarzyszeń naukowych. Brał udział w konferencjach międzynarodowych w Weimarze, w Lipsku, w Szeged, w Pradze, w Bukareszcie, w Phoenix, w Waszyngtonie. Wykładał na zagranicznych uniwersytetach w Lipsku, w Genui, w Mediolanie, we Frankfurcie. Ma wspaniały dorobek naukowy, ale nie dlatego właśnie w tym miejscu dzisiaj tutaj jestem i chciałam tę nagrodę wręczyć.

Przypominam Państwu — tym, którzy nie pamiętają, ale większość tutaj dzisiaj obecnych pamięta, że pan profesor Stanisław Mięksisz był pierwszym przewodniczącym Rady Miejskiej Wrocławia wyłonionej w wyborach samorządowych 27 maja 1990 r. Jest człowiekiem posiadającym do dzisiaj u wszystkich, którzy mieli zaszczyt go znać, ogromny autorytet i praktycznie od podstaw współtworzył dzisiejszy samorząd Wrocławia, m.in. Biuro Rady Miejskiej Wrocławia. Pod jego kierownictwem Rada jako pierwsza w Polsce uchwaliła statut miasta. Był inicjatorem i jednocześnie prekursorem powołania Komisji Rewizyjnej Rady Miejskiej Wrocławia, która stała się organem kontrolnym. Dzięki jego olbrzymiemu zaangażowaniu i ciężkiej pracy, której poświęcił się bez reszty, udało się stworzyć samorząd Wrocławia od podstaw. To dzięki niemu osiągnięto stabilność rządu w mieście oraz udało się wypracować odpowiednie relacje między prezydentem i radą, czego efektem była dobra współpraca zarządu miasta i prezydium rady miejskiej. To dzięki apartyjnej postawie pana profesora, jego pracy oraz głębokiemu zaangażowaniu w to, co robił, udało się odnieść sukces, a Wrocław zaczął się rozwijać i stał się jednym z najpiękniejszych miast naszego kraju. Wydaje mi się, że dobrze, że możemy wspomnieć dzisiaj pana profesora. Niestety, ze względu na stan zdrowia nie może być dzisiaj z nami. Dzisiaj z dumą przekażę odznakę na ręce syna pana profesora — pana Jacka Mięksisza. [brawa]

Honorowy Obywatel Wrocławia Profesor Jan Miodek: Szanowny Panie Prezydencie, Szanowny Panie Przewodniczący, Wysoka Rado, Wszyscy Szanowni Zebrani w tej pięknej Sali Rycerskiej wrocławskiego ratusza! Imieniem wszystkich wyróżnionych chciałem najgoręcej podziękować dobremu duchowi, które spowodowały, że się tu dzisiaj w tej sali znaleźliśmy. To wielki zaszczyt. To wielka radość. To wielka satysfakcja. Ale tak powiem po ludzku — wielka radęć. I za to sprawienie nam tej radości chciałem w imieniu nas wszystkich podziękować. Jeszcze przywołując piękne Norwidowskie słowa, że w takich momentach „człowiek się czuje zachwycony do pracy, do dalszej pracy”. Lubię w takich momentach Norwida przywoływać. Proszę Państwa, w takim wymiarze prywatnym powiem, że od lat swojej pracy zawodowej, popularyzatorskiej, jako wrocławianin od 51 lat, staram się tak jak śląski filozof, pisarz, malarz Henryk Waniek eksponować jedność Śląska. Owszem, wskazywać historyczną prymarność tego Śląska zwanego dziś Dolnym, potrzebującego tego dodatkowego określenia „dolny”. Ale tu się Śląsk zaczynał, to jest prymarny Śląsk — nad Ślężą, gdzie byli Ślężanie. I od nich „urobiono” dzisiejszy Śląsk. Etymologicznie ocieka wodą ten Śląsk, bo śląg znaczy dokładnie tyle, co ciekły, wilgotny, mokry. Jeszcze niektórzy ludzie w Polsce mówią — ale dzisiaj na dworze ślągwa, kiedy jest mokro, wilgotno, brzydko. Więc powiem też w takim wymiarze prywatnym, że mi się te pięknie te dwa Śląska w dzisiejszym dniu mojego też patrona dopełniły. Przyjechałem z Górnego, jestem na Dolnym. Ten Górny, moje rodzinne miasto Tarnowskie Góry, ponad 20 lat temu uhonorował mnie honorowym obywatelstwem, a dzisiaj tę wielką radość przeżywam w moim mieście od 50 lat, w którym to na pewno już do końca zostanę. Przeżywam tę radość we Wrocławiu. Dwa miesiące temu w Rzeszowie tak się trochę zabawiłem językowo i powiedziałem — „Proszę Państwa, nie byłbym tutaj dzisiaj na pewno w Rzeszowie, gdyby nie Rzeszów”. Samo w sobie brzmi to wręcz nonsensownie, ale ja teraz Państwu powiem, dlaczego miałem prawo tak żartobliwie w Rzeszowie powiedzieć, że nie byłbym dzisiaj w Rzeszowie, gdyby nie Rzeszów. Zachowując odpowiednie proporcje mogę powiedzieć, że pewnie bym w tym momencie nie stał tu dzisiaj przed Państwem, gdyby w roku 1964 pewien pan, który mnie jeszcze zdążył przepisać z gramatyki na egzaminie wstępnym, a nazywał się Stefan Reczek, gdyby w 1964 r. nie przeniósł się do Rzeszowa. A dobry duch, twórca wrocławskiego kulturoznawstwa, prof. Stanisław Pietraszko wskazał na mnie jako na tego, który po Stefanie Reczku *Rzecz o języku* w „Słowie Polskim” obejmie. Ja tę rubrykę objąłem z błogosławieństwem mojego promotora, prof. Stanisława Rosponda. I wiodę ją do dziś. I stałem się językoznawcą dla ludzi. I od „Słowa Polskiego” zaczęło się to wszystko z *Ojczyzną polszczyzną*, ze *Słownikiem polsko@polskim*. Ale przecież nie byłoby tego wszystkiego, gdyby nie rodzice, którzy to zaakceptowali, że Wrocław. Lata sześćdziesiąte, proszę Państwa, i Wrocław już był modny w Polsce

w najlepszym tego słowa znaczeniu. My, chłopcy z Górnego Śląska, mieliśmy bliżej do Krakowa, jeśli nie do Gliwic na politechnikę czy do Zabrza Rokitnicę na medycynę. Ale na studia humanistyczne Kraków był bliżej. A my do Wrocławia ciągnęliśmy, słysząc właśnie, że tu są ludzie zewsząd, że tu nie ma jakiś partykularyzmów, szowinizmu. Miasto ludzi młodych, miasto kultury Grotowskiego, Tomaszewskiego, teatr studenckich. Wtedy się wszystko tu zaczynało. Ja tu, proszę Państwa, przyjechałem i nawet ćwierci sekundy nie czułem się tutaj obco. To było od razu „moje” miasto. I dzięki mojemu uniwersytetowi jestem tu przed Państwem i dlatego bardzo się cieszę, że tylu tu moich akademickich kolegów jest, m.in. mój stary druh, rektor Marek Bojarski. Bardzo się cieszę ich obecnością. Nie mogę się nie cieszyć obecnością, i im też za wszystko dziękuję, moich najbliższych — żonie, dzieciom, wnukom. Dziękuję bardzo. [brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Dziękuję bardzo, Panie Profesorze, za wystąpienie. Pozwolę sobie na taką krótką dygresję związaną z tym jubileusz Teatru Kalambur, właśnie lata sześćdziesiąte, Festiwal Teatru Otwartego. To było okno na świat tego pokolenia. To było każdego roku niesamowite wydarzenie. My mieliśmy okazję zobaczyć, co dzieje się za murami tego naszego baraku, który był najbardziej wysunięty na zachód.

Szanowni Państwo, tradycją naszego spotkania jest koncert w wykonaniu młodej osoby, która jest utrzymywana, wspomagana przez miasto dzięki stypendium, które od miasta otrzymuje. Szukamy młodych ludzi, którzy wykazują się szczególnymi talentami i w tym roku chcemy Państwu zaprezentować, przedstawić 11-letnią Amelię Duchnowską. Znając to nazwisko, myślę, że jest to kolejne potwierdzenie faktu, że talenty, w tym muzyczne, przekazywane są wraz z genami, na co mamy dowody także w składzie Rady Miejskiej Wrocławia. Szanowni Państwo, Amelia Duchnowska jest uczennicą Ogólnokształcącej Szkoły Muzycznej I i II stopnia we Wrocławiu, laureatką ogólnopolskich, międzynarodowych konkursów gitarowych. Amelia zagra nam utwór argentyńskiego kompozytora Maximo Diego Pujola zatytułowane *Etiuda numer 1*.

[red.— Wykonanie utworu, brawa]

Przewodniczący Rady Miejskiej Wrocławia Jacek Ossowski: Bardzo dziękuję za występ. Mieliśmy okazję posłuchać pięknej muzyki, w której tej hiszpański rytm i hiszpański akcent było słychać. Zanim zakończę sesję, chciałbym bardzo serdecznie podziękować Bractwu Kurkowemu, które tradycyjnie od lat uświetnia nasze spotkanie. Dziękuję również Bractwu Rycerskiemu za udział w dzisiejszym pochodzie. Młodzi ludzie przebrani byli w stroje będące replikami strojów rycerstwa śląskiego i wrocławskiego z przełomu XV i XVI w.

Informuję Państwa, że dzisiejsza obsługa cateringowa powierzona została Wrocławskiemu Zakładowi Aktywności Zawodowej pracującemu z i na rzecz osób niepełnosprawnych. Aranżacja florystyczna została wykonana przez Specjalny Ośrodek Szkolno-Wychowawczy numer 11 zajmujący się kształceniem uczniów niepełnosprawnych z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności.

Pragnę również Państwa poinformować, że w sali obok znajduje się gablota z rzeźbą Ernsta Segera oraz makietą pomnika Diany, który to pomnik zgodnie z wolą władz miasta ma być zrekonstruowany i powrócić do Parku Szczytnickiego. Chętnych zapraszam do zakupu pamiątkowych cegiełek, które rozprowadzane będą przez członków społecznego komitetu budowy tego pomnika. Zamykam obrady uroczystej sesji Rady Miejskiej Wrocławia. Panie Prezydencie, zapraszam do wzniesienia toastu za miasto, za mieszkańców, za Wrocław.

Jacek Ossowski

Przewodniczący
Rady Miejskiej Wrocławia